

haar eens goed aan. Ben je nu nog boos en . . . jaloersch op Phil?"

Nan keek in Phil's oogen, en 't was Phil, of ze een rijkdom aan liefde moest geven in haar blik. Tranen schoten haar zelf in de oogen, zonder dat ze 't wist. Maar alles week weg, toen ze Nan's verscheurde stem hoorde zeggen:

„Heb je Paul tegen mij opgestoot? Waarom heb je dan aldoor aparte gesprekken met hem?"

„Maar Nan!" Phil bedwong zich. „Ik heb met Paul één keer over jou gesproken".

„Zoo! Een keer. En wat zei hij toen?"

„Toen zei Paul niet anders dan goeds van je. Dat jij de eerste was, die goed en lief voor 'm was geweest".

„En wat zei jij?"

„Dat je 'n lief vrouwtje was en dat jij zeker veel voor hem was geweest".

„Anders niet?"

„Anders niet.

„Zweer je me dat? Heb je nooit kwaad van me gesproken?"

„Ben je vergeten, hoe Phil is? Ik zweer je 't, hoor".

Nan sloeg in een plotseling élan haar armen om Phil en begon zacht na te snikken. Toen bedaarde ze en zei:

„Zul je me altijd alles eerlijk vertellen Phil? Ik heb zooveel moeite gehad, om Paul wat menselijker te maken en hij kan niet onder twee invloeden staan. Jij zou kunnen bederven, wat ik met moeite in hem heb opgebouwd. Beloof je me dat Phil?"

„Goed, dat beloof ik je, hoor". Phil glimlachte, blij, dat Nan weer kalm was. En in den besten vrede scheidden ze, om naar bed te gaan.

Boven, op haar kamertje, zat Phil een poos op den grond voor het lage venster en zag naar buiten over de wijde vredige velden der Betuwe, waarover de reine geur van bloemen en vruchten als een rozig waas zweefde. De nacht kwam plechtig zwijgend van verre aangevaren. De groote natuur leefde en bracht voort, altijd schoon, altijd harmonisch. . . . De mensch stond toch voor

eeuwig buiten dat geluk; gedachten, verlangens, begrippen woelden in haar hoofd en scheidden haar van de roerlooze vrede. . . En zij onderzocht haar denken: zou zij niet gaarne alles wat haar geest veroverd had afstaan in ruil voor de eenvoudige natuurliefde, die haar gelijk zou maken aan de vrouwelijke bloemen in den boomgaard, die haar zou doen liefhebben en voortbrengen zonder meer, in tevredenheid over het vervullen der eenige taak van alles, wat leeft. .

Maar de duizendvoudige gecompliceerdheid in haar wezen deed haar die natuurliefde als ideaal voelen, terwijl ze die tegelijkertijd met al haar kracht verwierp, uit haar leven bande. O. . . . nooit genoeg schatten kon haar geest veroveren, nooit genoeg buit binnenbrengen uit het rijk der gedachten. Met een flits van vreugde constateerde ze dit. En toen — als was ze door die verzekerdheid veilig voor lagere aspiraties, gaf ze zich over aan het uitspinnen van diep gelegen, geheime verlangens, weefde ze voort in haar fantazie aan de half voltooide voorstellingen, die onverklaarbaar in haar waren. De oogen sluitend, leunde ze haar hoofd aan het venster, terwijl de reine nachtwind met haar losse haren speelde. . . . Ze voelde haar borst uitwelven tegen het harde hout en in haar armen trilde het van verlangen, om iets te omvangen, iets nameloos. . . . En de oogen steeds gesloten, werden haar wangen warm en een mijmerend-zalige glimlach kwam om haar vochtige half geopende lippen. . . . Toen werd het te sterk en, half oprijzend, boog ze zich uit het venster en ademde met diepe zuchten de nachtlucht in, drinkend de koelte. . . .

Dan ging ze zich snel uitkleeden en terwijl ze in bed stapte, voelde ze het complex van gedachten en gewaarwordingen van daareven als een afgedaan stuk leven en, tevreden wist ze zich sterker en kalmer.

IV.

„Phil, ik zou je graag vanmorgen even alleen spreken", zei Paul haastig na het